

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 124/2018-21

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 15. februára 2018 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], právne zastúpenej advokátkou JUDr. Emíliou Korčekovou, advokátska kancelária, L. Novomeského 25, Pezinok, vo veci namietaného porušenia čl. 46 ods. 1, 3 a 4 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Cdo 44/2017 a jeho uznesením z 25. septembra 2017, čl. 46 ods. 1, 3 a 4, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Co 439/2013 a jeho rozsudkom z 26. januára 2015, čl. 46 ods. 1, 3 a 4 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 106/2009 a jeho rozsudkom z 20. februára 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. decembra 2017 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] (ďalej len

„sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia čl. 46 ods. 1, 3 a 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Cdo 44/2017 a jeho uznesením z 25. septembra 2017, čl. 46 ods. 1, 3 a 4, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Co 439/2013 a jeho rozsudkom z 26. januára 2015, čl. 46 ods. 1, 3 a 4 a čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 106/2009 a jeho rozsudkom z 20. februára 2013. Sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 4. decembra 2017.

2. Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka sa považuje za obeť porušenia označených práv uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 5 Cdo 44/2017 z 25. septembra 2017, ktoré jej bolo doručené 9. októbra 2017, ako aj predchádzajúcim postupom a rozsudkom krajského súdu sp. zn. 6 Co 439/2013 z 26. januára 2015 a postupom a rozsudkom okresného súdu č. k. 12 C 106/2009-169 z 20. februára 2013.

Sťažovateľka vo svojej sťažnosti poukázala na to, že v kompenzačnom konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 12 C 106/2009 zmenila zákonná sudkyňa „pravidlá hry“ a rétoriku, zatajovala vyjadrenia žalovanej a ňou zakladané listinné dôkazy, odmietla vypočutie sťažovateľkou navrhnutých svedkov, čím sťažovateľke znemožnila preukázať vznik nemajetkovej ujmy v súvislosti so šikanóznou daňovou kontrolou, ako aj intenzitu tohto neoprávneného zásahu do jej práv. K tejto zmene postoja zákonnej sudkyne došlo po tom, čo sťažovateľka podala sťažnosť na prietahy v konaní. V konečnom dôsledku jej bolo znemožnené preukázať výšku nemajetkovej ujmy v požadovanej sume 33 193,91 €. Ujma jej vznikla v dôsledku pochybení správcu dane. Všetky uvedené nesprávne postupy zistila sťažovateľka 28. novembra 2017, keď jej bolo umožnené nahliadnuť do spisu na okresnom súde. Vtedy zistila, že sa nerešpektovalo jej právo na spravodlivé súdne konanie. Pochybenia nenapravil krajský súd, ale ani najvyšší súd, ktorý bol *ex offio* povinný na základe podaného dovolania zisťovať, či nebolo porušené právo sťažovateľky na spravodlivé súdne konanie, keďže dovolanie bolo podané ešte 2. apríla 2015, teda za

účinnosti Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“). Hoci bol najvyšší súd povinný prípustnosť dovolania posudzovať podľa § 236, § 237 ods. 1 a § 238 OSP, nestalo sa tak.

Podľa názoru sťažovateľky, keby sa bol najvyšší súd dôsledne vysporiadal s obsahom spisu okresného súdu sp. zn. 12 C 106/2009, zistil by, že sa tam nachádzalo oznámenie korešpondenčnej adresy sťažovateľky na doručovanie písomností z 21. augusta 2009 s pripojenou odpoveďou Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky (ďalej len „riaditeľstvo“) zo 17. júla 2009, v ktorom sa konštatoval nesprávny a šikanózný úradný postup pri výkone daňovej kontroly u sťažovateľky. Ďalej tam bola žiadosť sťažovateľky z 13. januára 2010 na doručovanie písomností aj splnomocnenému zástupcovi [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] (ďalej len „S[REDAKOVANÉ]“) vrátane elektronickej adresy. Z dodatočného doručenia podania za spisom zo 7. októbra 2013 vyplývalo, že žalovaná podala vyjadrenie k odvolaniu sťažovateľky, čo však krajský súd sťažovateľke zatajil. Ďalej ide podľa sťažovateľky o vadný pokyn predsedu senátu krajského súdu z 12. januára 2015, ktorým sa ignorovalo oznámenie sťažovateľky o doručovaní písomností aj elektronicke, v dôsledku čoho bol vydaný iba pokyn na verejné vyhlásenie rozsudku 26. januára 2015, avšak v zápisnici o verejnom vyhlásení rozsudku nie je uvedené číslo dverí, teda nie je zrejmé a jasné, kedy a kde bol rozsudok verejne vyhlásený. Hodnotenie dôkazov krajským súdom, ktorý pochybuje, či bola suma 9 365,39 € skutočne vyplatená, je podľa sťažovateľky tendenčné a nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, to všetko preto, že už okresný súd odmietol vypočúť svedkyňu [REDAKOVANÉ] (ďalej len „R[REDAKOVANÉ]“). Najvyšší súd bol na vady konania uvedené v § 237 ods. 1 OSP povinný prihliadať bez ohľadu na to, či ich dovolateľ uplatnil alebo neuplatnil (§ 242 ods. 1 OSP). Bez riadneho preskúmania veci, oboznámenia sa s obsahom spisu dovolanie odmietol s tvrdením, že prípustnosť dovolania nemožno vyvodit' z § 238, ale ani § 237 ods. 1 OSP. Ignoroval aj skutočnosť, že krajský súd nedoručil v primeranej lehote 5 dní pred verejným vyhlásením rozsudku upovedomenie o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku. Krajský súd bez objektivizácie skutkového stavu konštatoval, že sťažovateľke v dôsledku nesprávneho úradného postupu nevznikla v podstate žiadna v peniazoch vyčísliteľná ujma.

2.1 Sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] na súdnu ochranu a na prístup k súdu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, právo podľa čl. 46 ods. 3 a ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, právo na účinný opravný prostriedok pred vnútroštátnym súdom podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a vydaním odmietajúceho uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č.k. 5 Cdo 44/2017 zo dňa 25.09.2017 porušené boli.

2. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č.k. 5 Cdo 44/2017 zo dňa 25.09.2017 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

3. Základné právo obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] na súdnu ochranu a na prístup k súdu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, právo podľa čl. 46 ods. 3 a ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky, právo podľa čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave a vydaním potvrdzujúceho rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 6Co/439/2013-217 zo dňa 26.01.2015 porušené boli.

4. Rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 6Co/439/2013-217 zo dňa 26.01.2015 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

5. Základné právo obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, právo podľa čl. 46 ods. 3 a ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky, právo podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I a vydaním rozsudku Okresného súdu Bratislava I č.k. 12C/106/2009-169 z 20.02.2013 porušené boli.

6. Rozsudok Okresného súdu Bratislava I č.k. 12C/106/2009-169 z 20.02.2013 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

7. Obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] priznáva finančné zadostučinenie v sume 15.000,- Eur, ktoré je mu povinný Najvyšší súd Slovenskej republiky, Krajský súd v Bratislave a Okresný súd Bratislava I vyplatiť spoločne a nerozdielne do 2 mesiacov od právoplatnosti nálezu.

8. Obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] priznáva náhradu trov konania v sume 303,08 Eur, ktorú je Najvyšší súd Slovenskej republiky povinný zaplatiť na účet advokátky JUDr. Emília Korčeková do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu.

9. Obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] priznáva náhradu trov konania v sume 303,08 Eur, ktorú je Krajský súd v Bratislave povinný zaplatiť na účet advokátky JUDr. JUDr. Emília Korčeková do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu.

10. Obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] priznáva náhradu trov konania v sume 303,08 Eur, ktorú je Okresný súd Bratislava I povinný zaplatiť na účet advokátky JUDr. JUDr. Emília Korčeková do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu.“

II.

3. Z rozsudku krajského súdu č. k. 6 Co 439/2013-217 z 26. januára 2015 vyplýva, že ním bol potvrdený rozsudok okresného súdu č. k. 12 C 106/2009-169 z 20. februára 2013. Išlo o žalobu sťažovateľky proti žalovanej Slovenskej republike, zastúpenej Ministerstvom financií Slovenskej republiky, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy.

Podľa konštatovania krajského súdu riaditeľstvo listom zo 17. júla 2009 oznámilo sťažovateľke, že písomnosti vystavené správcom dane týkajúce sa inkriminovaných zdaňovacích období, a teda aj dodatočný platobný výmer z 2. júla 2008 neboli vydané a doručené v súlade so zákonom, a preto tieto písomnosti nie je možné považovať za právne účinné. Výkon daňových kontrol neprebíhal, lebo kontroly neboli účinne začaté. To malo za následok, že správca dane nezačal daňovú kontrolu zákonným spôsobom, a teda ju ani nevykonal. Vzhľadom na to nemohlo začať vyrubovacie konanie a dodatočný platobný výmer je neplatný a nenadobudol právoplatnosť, preto ho ani nie je možné zrušiť. Sťažovateľka tvrdila, že v dôsledku tohto postupu správcu dane jej vznikla škoda vo výške 9 365,39 € (podľa dohody o vykonaní práce medzi ňou a S [REDAKOVANÉ] z 30. októbra 2007), ale tiež nemajetková ujma vo výške 33 193,91 €. Podľa okresného súdu náhrady škody vo výške 9 365,39 € sa sťažovateľka domáhala ako škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, za ktoré považovala dodatočný platobný výmer, ktorý však nebol príslušným orgánom zrušený, a preto nebol naplnený jeden z predpokladov vzniku nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Okresný súd dodal, že dohoda o vykonaní práce so S [REDAKOVANÉ] bola uzavretá účelovo. Nárok na náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej

nesprávnym úradným postupom správcu dane považoval okresný súd za nedôvodný s poukazom na to, že ak sťažovateľke nevznikla v dôsledku nesprávneho úradného postupu škoda, nemôže sa domáhať ani nemajetkovej ujmy v peniazoch. Tá sa totiž uhrádza iba v prípade, ak by samotné konštatovanie porušenia práva nebolo dostatočným zadosťučinením. Sťažovateľke nemohla vzniknúť nemajetková ujma iba v dôsledku toho, že daňové kontroly neboli začaté účinne, keďže oznámenie o ich začatí nebolo doručené R [REDACTED], ale S [REDACTED]. Tento nesprávny úradný postup nebol spôsobilý privodiť sťažovateľke nemajetkovú ujmu, keďže sankcia uložená dodatočným platobným výmerom nebola vymáhaná, účet sťažovateľky nebol zablokovaný a nebolo porušené ani jej právo na pokojné užívanie jej majetku. Dostatočným zadosťučinením je konštatovanie riaditeľstva, že došlo k nesprávnemu úradnému postupu pri výkone daňových kontrol.

Podľa ďalšieho konštatovania krajského súdu sťažovateľka v odvolaní vytýkala nevykonanie výsluchu svedkyne R [REDACTED], svedka M [REDACTED] a nevyžiadanie spisu od správcu dane. V súvislosti s nezákonnou daňovou kontrolou vznikli mimoriadne výdavky vo výške 9 365,39 € (odmena pre S [REDACTED] na základe dohody o vykonaní práce) a táto suma predstavuje škodu. Dohoda o vykonaní práce sa musela uzavrieť, lebo sťažovateľka nemala zamestnanca znalého daňového práva. Podľa sťažovateľky bol preukázaný vznik nemajetkovej ujmy z dôvodu stavu právnej, majetkovej a osobnej neistoty zapríčineney výsledkom nezákonnej daňovej kontroly. Ďalej sťažovateľka namietala, že odôvodnenie rozsudku je nepresvedčivé a nepreskúmateľné a rozsudok okresného súdu je výsledkom odmietnutia spravodlivosti.

Podľa názoru krajského súdu okresný súd dostatočným spôsobom vysvetlil, prečo nevykonala sťažovateľkou navrhované dokazovanie. Ani podľa krajského súdu pre zistenie skutkového stavu veci nebolo potrebné toto dokazovanie vykonať. Okresný súd podrobne a vyčerpávajúco uviedol skutkový stav a podrobne vysvetlil, ako vec právne posúdil. Odôvodnenie rozsudku okresného súdu je preto v súlade s kritériami uvedenými v § 157 ods. 2 OSP. Vo vzťahu ku škode vo výške 9 365,39 € treba uviesť, že jedinou spoločníčkou a konateľkou sťažovateľky je manželka S [REDACTED]. Možno mať preto prinajmenšom dôvodné pochybnosti o tom, že sťažovateľka skutočne vyplatila S [REDACTED] sumu 9 365,39 € na základe dohody o vykonaní práce. Okrem toho uzavretie tejto dohody bolo výsledkom slobodnej vôle sťažovateľky a S [REDACTED] vrátane dojednanej odmeny.

Vyplatenie tejto odmeny (ak k nemu skutočne došlo, čo je prinajmenšom otázne) preto nemôže predstavovať škodu na strane sťažovateľky. Čo sa týka náhrady nemajetkovej ujmy, okresný súd správne uviedol, že síce došlo k nesprávnemu úradnému postupu zo strany správcu dane, ale porušenie práva konštatovalo riaditeľstvo v liste zo 17. júla 2009. Toto konštatovanie porušenia práva je vzhľadom na všetky okolnosti prípadu dostatočným zadosťučinením, keďže sťažovateľke v podstate žiadna v peniazoch vyčísliteľná ujma nevznikla.

4. Z uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 5 Cdo 44/2017 z 25. septembra 2017 vyplýva, že ním bolo odmietnuté dovolanie sťažovateľky proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 6 Co 439/2013 z 26. januára 2015.

Podľa konštatovania najvyššieho súdu sťažovateľka prípustnosť a dôvodnosť dovolania oprela výslovne o § 241 ods. 2 písm. a) v spojení s § 237 ods. 1 písm. f) OSP. Namietala, že súdy rozhodli na základe nedostatočne a nesprávne zisteného skutkového stavu, pretože odmietli vykonať navrhované dokazovanie, čo malo za následok nesprávne právne posúdenie veci. K odňatiu možnosti konať pred súdom malo dôjsť nesprávnym postupom okresného súdu, ktorý jej nedoručil listinné dôkazy doručené žalovanou stranou 31. októbra 2012 a na pojednávaní 14. novembra 2012 na základe jej námietky ju iba oboznámil so sprievodným listom žalovanej strany pripojeným k týmto dôkazom. Sťažovateľka tak nemala možnosť oboznámiť sa s obsahom týchto dôkazov a vyjadriť sa k nim. Hoci žalovaná strana na pojednávaní tvrdila, že tieto listiny sťažovateľke zaslala, nevedela túto skutočnosť hodnoverne preukázať. Odôvodnenia rozsudkov okresného súdu a krajského súdu považovala za nepreskúmateľné, nedávajúce odpoveď na kľúčové otázky sporu. Krajskému súdu vytýkala, že jej právneho zástupcu neupovedomil elektronicky o čase a mieste verejného vyhlásenia rozsudku, hoci elektronická adresa bola uvedená v odvolaní.

Podľa názoru najvyššieho súdu dovolanie treba považovať za neprípustné. Keďže ide o potvrdzujúci rozsudok krajského súdu nevykazujúci znaky uvedené v § 238 OSP, dovolanie by bolo prípustné len vtedy, ak by v konaní došlo k procesným vadám uvedeným v § 237 ods. 1 OSP. Sťažovateľka tvrdila existenciu vady podľa § 237 ods. 1 písm. f) OSP a k odňatiu možnosti sťažovateľky konať pred súdom malo dôjsť nesprávnym postupom

okresného súdu, ktorý jej nedoručil listinné dôkazy doručené žalovanou stranou. Podľa zistenia najvyššieho súdu táto námietka nie je dôvodná. Podľa obsahu zápisnice z pojednávania okresného súdu zo 14. novembra 2012 žalovaná strana predložila k nahliadnutiu sprievodný list k zaslaniu listinných dôkazov sťažovateľke 31. októbra 2012 a uviedla, že jej boli zaslané doporučené a doručienka sa nevrátila. Právny zástupca sťažovateľky na to uviedol, že zásielku neprevzal z dôvodu neprítomnosti na adrese doručovania s tým, že sa „zastaví na pošte“. V podaní doručenom elektronicky 23. januára 2013 doplnenom písomne 31. januára 2013 právny zástupca sťažovateľky sám potvrdil prevzatie sprievodného listu spolu s listinnými dokladmi z 30. októbra 2012, keď uviedol, že „*Odporkyňa predložila súdu a zaslala žalobkyni iba to, čo sama požadovala tzv. za vhodné.*“. Vo veci sa následne konalo aj ďalšie pojednávanie 20. februára 2013, na ktorom právny zástupca sťažovateľky uviedol, že písomné vyjadrenie k listinným dôkazom zaslaným 31. októbra 2012 doručil súdu elektronicky 22. januára 2013. Týmto je vyvrátené tvrdenie sťažovateľky, že jej neboli zaslané požadované listinné doklady a že nemala možnosť sa k nim vyjadriť.

Sťažovateľka tiež namietala, že rozhodnutia nižších súdov sú nepreskúmateľné a nedostatočne odôvodnené. V zmysle zjednocujúceho stanoviska najvyššieho súdu R 2/2016 nepreskúmateľnosť rozhodnutia nezakladá vadu zmätočnosti.

Ani námietka o nesprávnom procesnom postupe krajského súdu pri verejnom vyhlásení rozsudku nebola opodstatnená, pretože podmienkou pre postup v zmysle § 214 ods. 3 OSP bola žiadosť strany alebo jej zástupcu o doručovanie písomností elektronickými prostriedkami. Takáto žiadosť však nie je obsahom spisu. Skutočnosť, že sťažovateľka uviedla v odvolaní emailovú adresu svojho právneho zástupcu bez toho, aby požiadala o doručovanie písomností elektronickými prostriedkami tak, ako to vyžadoval § 45 ods. 4 OSP, je preto bez právnej relevancie.

Pokiaľ sťažovateľka tvrdila, že rozhodnutia súdov neboli založené na správnom a úplnom zistení skutkového stavu a vytýkala súdom bezdôvodné odmietnutie vykonania ňou navrhovaných dôkazov, treba uviesť, že nešlo o nedostatok, ktorý by bol v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu považovaný za dôvod zakladajúci procesnú vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f) OSP.

Pokiaľ sťažovateľka mienila namietať aj nesprávne právne posúdenie veci, treba dodať, že prípustnosť dovolania nezakladalo to, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu spočívalo prípadne na nesprávnych právnych záveroch.

III.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

7. Na rozhodnutie o tej časti sťažnosti, ktorá pre namietané porušenie čl. 46 ods. 1, 3 a 4 a čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj čl. 6 ods. 1 dohovoru smeruje proti postupu okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 106/2009 a jeho rozsudku z 20. februára 2013, nie je daná právomoc ústavného súdu.

Ako to z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám je daná iba subsidiárne, teda len vtedy, keď o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy.

Proti rozsudku okresného súdu bolo prípustné odvolanie ako riadny opravný prostriedok, a preto právomoc poskytnúť ochranu označeným právam sťažovateľky mal krajský súd v rámci odvolacieho konania. Tým je zároveň v danom rozsahu vylúčená právomoc ústavného súdu. Treba tiež poznamenať, že sťažovateľka možnosť podania odvolania aj využila.

8. Odlišná je situácia vo vzťahu k namietanému porušeniu čl. 46 ods. 1, 3 a 4, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Co 439/2013 a jeho rozsudkom z 26. januára 2015. Túto časť sťažnosti treba považovať za zjavne neopodstatnenú.

9. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

10. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmavať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného

predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

11. Rozhodujúcou námietkou sťažovateľky je, že podľa jej názoru uplatnené pohľadávky z titulu náhrady škody a náhrady nemajetkovej ujmy boli v skutočnosti oprávnené, avšak došlo k nedostatočnému zisťovaniu skutkového stavu v dôsledku nevykonania všetkých potrebných dôkazov a k následnému nesprávnemu právnemu posúdeniu uplatnených peňažných nárokov.

12. Podľa názoru ústavného súdu skutkové a právne závery krajského súdu týkajúce sa opodstatnenosti uplatnených peňažných nárokov sú dostatočné a presvedčivé. Nejavia známky arbitrárnosti či zjavnej neodôvodnenosti. Skutočnosť, že sťažovateľka má na posúdenie merita veci odlišný názor, sama osebe bez ďalšieho neznamená porušenie jej označených práv. Záver spochybňujúci vznik škody vo výške 9 365,39 €, ako aj neopodstatnenosť požiadavky na peňažnú náhradu vo výške 33 193,91 € za nemateriálnu ujmu má oporu vo vykonanom dokazovaní vzhľadom na konkrétne skutkové okolnosti, na ktoré krajský súd v tejto súvislosti poukazuje.

13. Tú časť sťažnosti, ktorá pre porušenie čl. 46 ods. 1, 3 a 4 ústavy a čl. 6 ods. 1, ako aj čl. 13 dohovoru smeruje proti postupu najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Cdo 44/2017 a jeho uzneseniu z 25. septembra 2017, považuje ústavný súd sčasti taktiež za zjavne neopodstatnenú a sčasti za neprípustnú.

Vo všeobecnej rovine možno uviesť, že zjavne neopodstatnené sú tie námietky sťažovateľky, ktoré uplatnila tak v dovolaní, ako aj v sťažnosti podanej ústavnému súdu. Konkrétne ide o námietku nedostatočnosti odôvodnenia rozsudkov okresného súdu a krajského súdu a z toho vyplývajúcu ich nepreskúmateľnosť, ako aj námietku neupovedomenia právneho zástupcu sťažovateľky o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku krajského súdu elektronickou formou.

14. Z pohľadu ústavného súdu treba konštatovať, že hoci najvyšší súd podrobne a konkrétne odpovedal na uvedené námietky, sťažovateľka bez toho, aby na konkrétnu

argumentáciu najvyššieho súdu vecne reagovala, obmedzila sa v sťažnosti podanej ústavnému súdu iba na zopakovanie týchto námietok. Inými slovami, sťažovateľka sa ani len nepokúsila konkrétne závery najvyššieho súdu vecnými argumentmi vyvrátiť či aspoň spochybníť.

15. Ďalšie námietky uplatnené v sťažnosti podanej ústavnému súdu, nie však aj v dovolaní, proti rozsudku krajského súdu treba považovať za neprípustné.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Podľa § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd neodmietne prijatie sťažnosti, aj keď sa nesplnila podmienka podľa odseku 1, ak sťažovateľ preukáže, že túto podmienku nesplnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

Sťažovateľka uvádza, že keď 28. novembra 2017 (teda už po rozhodnutí najvyššieho súdu o dovolaní) nahliadla do spisu, zistila viaceré pochybenia v procesnom postupe všeobecných súdov, ktoré vníma ako taký postup všeobecných súdov, ktorým jej bolo ako strane konania znemožnené vo veci konať. Konkrétne namieta, že jej nebolo doručené vyjadrenie žalovanej k jej odvolaniu.

Podľa názoru sťažovateľky najvyšší súd bol v zmysle § 242 ods. 1 druhej vety OSP povinný prihliadnuť aj na také pochybenia okresného súdu a krajského súdu, ktoré neboli v dovolaní vytýkané, ak išlo o vady uvedené v § 237 ods. 1 OSP.

Ústavný súd konštatuje, že hoci sťažovateľka možnosť podať dovolanie proti rozsudku krajského súdu využila, niektoré námietky v dovolaní neuplatnila (zrejme preto, že ich zistila až po skončení dovolacieho konania, keď nahliadla do spisu). Z materiálneho hľadiska preto dôsledne nevyužila možnosť obrany svojich označených práv v rámci dovolacieho konania. To zakladá neprípustnosť tejto časti sťažnosti. Treba dodať, že sťažovateľka ani len netvrdila (tým menej preukazovala), že námietky neuplatnila v dovolaní z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

Treba tiež poznamenať, že z pohľadu ústavného súdu sa ako primárny javí princíp *vigilantibus iura scripta sunt*, ktorý predpokladá, že bolo v najvlastnejšom záujme sťažovateľky (v dovolacom konaní kvalifikovane zastúpenej advokátkou) uviesť všetky skutočnosti, ktoré mohli mať vplyv na výsledok dovolacieho konania. Taký postup, ktorý si sťažovateľka zvolila (zistovanie závažných skutočností po skončení dovolacieho konania), uvedenému princípu nezodpovedá.

16. Berúc do úvahy uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. februára 2018